ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Πρωτοβουλία για ένα Πολύμορφο Κίνημα στην Ψυχική Υγεία

11 Μαΐου 2011, 14:00.. Μια μεγαλειώδης σε μέγεθος και παλμό πορεία ολοκληρώνεται. Ένα μεγάλο πλήθος διαδηλωτών, κατηφορίζουν την οδό Πανεπιστημίου με κατεύθυνση τα Προπύλαια. Χωρίς την παραμικρή αφορμή μια ορδή των ΜΑΤ τους περικυκλώνει και αρχίζει να τους χτυπούν. Παράλληλα χημικά και χειροβομβίδες κρότου λάμψης ρίχνονται επίσης εναντίον των διαδηλωτών, οι λαβές των κλοπμ προσγειώνονται σε δεκάδες κεφάλια ενώ χρησιμοποιούνται ακόμα και οι ατομικοί πυροσβεστήρες ως όπλα. Δεκάδες άνθρωποι θα οδηγηθούν εκείνη τη μέρα στο νοσοκομείο. Ένας εξ αυτών ο Γιάννης Καυκάς θα δεχτεί δολοφονικό χτύπημα με πυροσβεστήρα. Θα καταφέρει να φτάσει στο νοσοκομείο σε **προθανάτια** κατάσταση:

«Γίνεται μύλος κι εγώ φωνάζω **“Ψυχραιμία”.** Οι μπάτσοι χτυπάνε σαν να είχαν αποφασίσει **να σκοτώσουν.** Από παντού ο κόσμος πατιέται, πολλοί πέφτουν πάνω μου. Με χτυπούν παντού και μετά αρχίζουν τα χτυπήματα στο κεφάλι. Είναι μια αίσθηση ότι διαλύεσαι, ότι γίνεσαι χίλια κομμάτια.

Έβαλα στόχο να διασχίσω τον δρόμο. Συνειδητοποιώ ότι έχω γεμίσει αίματα. Μια κοπέλα -άγνωστή μου μέχρι τότε- μου λέει **«Μη φοβάσαι, θα πάμε μαζί»** – είναι το πιο ωραίο πράγμα που έχω ακούσει ποτέ. Με πάει σε ένα φαρμακείο. Ο φαρμακοποιός μου δίνει χαρτί και λίγο νερό και κλείνει την πόρτα. Βρίσκεται ένας γιατρός. Με εξετάζει και λέει *«δεν είναι καλά το παιδί, μην τον αφήσετε να χάσει τις αισθήσεις του».*

Χάνομαι, χάνομαι και προσπαθώ απλά να κρατηθώ. Έχω **ανισοκορία, το εσωτερικό αιμάτωμα πιέζει το οπτικό νεύρο. Αιμορραγώ από το αυτί. Δεν μπορώ να περπατήσω.** Θυμάμαι ό,τι μου προκάλεσε συναισθηματική ένταση: ο γιατρός που λέει «δεν έχει χρόνο, δεν είναι καλά το παιδί» κι αυτό με τρομάζει, αλλά μου δημιουργεί και ταυτόχρονα **εγρήγορση,** η διμοιρία που περνάει και με προσβάλλει, **«πάρτε τον τώρα,**

βάλτε του ραμματάκια».

Φτάνουμε στο νοσοκομείο σε 11 μόλις λεπτά. Μου κόβουν την μπλούζα με το ψαλίδι, με βάζουν στον αξονικό. Δεν έχω αίσθηση του σώματός μου, είμαι σαν ένα κομμάτι κρέας. Με πιάνει τρόμος. Πέφτω σε κώμα.

Ξύπνησα μετά 10 μέρες. Έχω τραχειοτομή και δεν μπορώ να μιλήσω. Το πρώτο πράγμα που γράφω στους δικούς μου είναι **«με χτύπησαν με πυροσβεστήρα».** Το πρώτο ιατρικό ανακοινωθέν αναφέρει: **«ο ασθενής εισήχθη σε προθανάτια κατάσταση».**

Οι γιατροί εντοπίζουν τουλάχιστον δύο σημεία χτυπημένα από «βαρύ αμβλύ όργανο». Πλησιάζουν τους φίλους μου και τους λένε «στηρίξτε την οικογένεια γιατί δεν θα πάνε καλά τα πράγματα». Αυτό που έκανε ο γιατρός μου **ο Παπανικολάου** θεωρήθηκε ένα μικρό θαύμα.

Νοσηλεύτηκα 20 μέρες. Η τραχειοστομία έκλεισε αφού βγήκα. Είχα απομείνει 68 κιλά. Έπρεπε να δούμε τι κουσούρι θα έμενε. Σταδιακά επανέρχεται η ομιλία, η κίνηση, η μνήμη, έχω μια ελαφριά παράλυση στην αριστερή μεριά λόγω του χτυπήματος από δεξιά. Με ένα κεφάλι πρησμένο, η δύναμή μου έφτανε ίσα για να κάνω μια βόλτα στο πάρκο υποβασταζόμενος. Έπαιρνα φάρμακα για δύο χρόνια.

Επί έναν χρόνο κάθε πρωί ένιωθα ότι κάποιος με διαλύει. Είναι βαρύ πράγμα να ξέρεις πώς είναι να πεθαίνεις. Πέρασα όλο το καλοκαίρι με κόσμο στο σπίτι των γονιών μου. Δεν με άφηναν στιγμή μόνο μου γιατί έκλαιγα σπαρακτικά. Όταν τον Νοέμβρη – εξαιρετικά σύντομα και χωρίς όλες μου τις δυνάμεις – γύρισα σπίτι μόνος μου, το σκοτάδι ήταν βαρύ. Αλλά δεν ένιωθα μόνος μου, είχα ανθρώπους γύρω μου. Αυτό έσωσε την ψυχική μου υγεία: η αλληλεγγύη κι η αγάπη.

Μου πήρε χρόνια να ξεπεράσω την αίσθηση πως κάποιος πήγε να μου επιβληθεί έτσι. Ευτυχώς είχα ένα νοητικό σχήμα όπου μπορούσα να εντάξω όλο αυτό που μου συνέβη. Ήξερα γιατί βγήκα στον δρόμο, ποιους είχα δίπλα μου και ποιους απέναντι. Παρ’ όλα αυτά το «γιατί;» -όχι το λογικό, αλλά το υπαρξιακό «γιατί κάποιος προσπαθεί να με σκοτώσει έτσι»- παραμένει.

Γιατί κάποιος βλέπει έναν άνθρωπο πλήρως ακίνδυνο κι επιλέγει να τον τσακίσει; Και πώς αυτός ο άνθρωπος πήγε μετά σπίτι του, έφαγε το φαγητό του, πήδηξε τη γυναίκα του και την επομένη, σαν να μην έγινε τίποτα, επέστρεψε στη δουλειά του; Αυτό δεν καταπίνεται,

χρειάζεσαι έναν πολιτικό τρόπο σκέψης να το εντάξεις: αυτός κι εγώ αντιπροσωπεύουμε δύο κόσμους σε σύγκρουση.

Η ανάρρωση είναι μια διαρκής διαδικασία. Μπορώ να πω ότι επανήλθα πλήρως μόλις πριν από λίγες μέρες, όταν διαδήλωσα ξανά κρατώντας πανό στην εργατική πορεία με τα Σωματεία Βάσης. Όλα αυτά τα χρόνια κατεβαίνω στις συγκεντρώσεις και κάθε φορά προσπαθώ να κάνω δύο βήματα παραπάνω. Τώρα που μου βγήκε ολόκληρο, ένιωσα ότι έκανα τον γύρο του θριάμβου. Όλο αυτό είναι κομμάτι τού να ξαναβρώ τον εαυτό μου. Δεν θέλω να μου έχουν πάρει κάτι. Αν πριν είχα έναν λόγο να κατεβαίνω, τώρα έχω 100.

Το αίμα χύθηκε και δεν μαζεύεται. Δεν ζω με φόβο, ούτε με μίσος. Το μίσος μου είναι ταξικό, πηγάζει από τον τρόπο που αντιλαμβάνομαι τον κόσμο. Ζω με τη φράση που είπε εκείνη η κοπέλα: «Μη φοβάσαι, θα πάμε μαζί». Είναι λυτρωτικό, δεν περιλαμβάνει καμιά υπόσχεση ότι όλα θα πάνε καλά, αλλά τη δέσμευση πως ό,τι κι αν γίνει θα πάμε μαζί. Αυτοί που με χτύπησαν ήταν άνθρωποι, αλλά μέσα στην κόλαση και τη σφαγή, ένας άλλος άνθρωπος με αυταπάρνηση στάθηκε με ρίσκο δίπλα μου».

9 χρόνια μετά η υπόθεση έκλεισε. Καμία κατηγορία δεν απαγγέλθηκε καμία ευθύνη δεν αποδόθηκε. Η ασύδοτη αστυνομική βαρβαρότητα συνεχίζεται ξεσπώντας σε σώματα και ψυχές, σπάζοντας καταλήψεις, ποδοπατώντας καθετί που δεν ταιριάζει στην κανονικότητα τους, με την πλήρη κάλυψη του κράτους. Στις **15 Οκτώβρη** εκδικάζεται στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, μετά από αλλεπάλληλες αναβολές η αγωγή του συναδέλφου Γιάννη Καυκά εναντίον του Ελληνικού Δημοσίου με σκοπό την αναγνώριση της ευθύνης του κράτους στην απόπειρα δολοφονίας του.

ΚΑΛΟΥΜΕ ΣΕ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

(ΛΟΥΪΖΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ 85, ΜΕΤΡΟ ΠΑΝΟΡΜΟΥ)

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ 15 ΟΚΤΩΒΡΗ ΣΤΙΣ 9:00 ΠΜ

Ο Γιάννης είναι ένας από εμάς. Γιατί είναι μαζί μας σε συζητήσεις, διεκδικήσεις και πορείες, γιατί η ανάρρωση είναι μια διαρκής διεργασία, γιατί για την ψυχική υγεία χρειάζονται αλληλεγγύη και αγάπη, γιατί πολύ απλά θα μπορούσαμε να ήμασταν στη θέση του.

«Μη φοβάσαι, θα πάμε μαζί»